

ЗАКРІПИТИ УСПІХИ, ДОСЯГТИ НОВИХ РУБЕЖІВ

ЗБОРИ ПАРТІЙНО-ГОСПОДАРСЬКОГО АКТИВУ РЕСПУБЛІКИ

Новою, яскравою сторінкою в літопис звершень трудівників республіки увійде другий рік десятиї п'ятирічки. Хлібороби в складних погодних умовах виростили високий урожай зернових культур і, одержавши рекордний збір хліба, успішно виконали соціалістичні зобов'язання по продажу зерна державі. Досягнуті успіхи, підкреслив у своєму вітальному листі товариш Л. І. Брежнєв, — добрий подарунок Батьківщині в рік її славного ювілею.

Хід виконання народно-господарських планів і соціалістичних зобов'язань ювілейного року по виробництву і продажу державі зерна та інших продуктів сільського господарства і завдання, партійних організацій, радянських і господарських органів у зв'язку з привітанням Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва були всебічно обговорені на зборах партійно-господарського активу республіки, які відбулись учора, 16 вересня, в Києві.

Зал Палацу культури «Україна» — у святковому убранні. Серед присутніх — кращі майстри врожайної ниви, гвардії живих — ті, хто самовіддано працює забезпечення високого валового збору зерна, вніс вагомий вклад у великий хліб України ювілейного року.

Тепло зустрінули присутні, місця в президії зай-

мають товариші В. В. Щербинський, М. М. Борисенко, О. П. Ботвин, О. Ф. Ващенко, Г. І. Ващенко, О. П. Ляшко, П. Л. Погребняк, І. З. Соколов, О. А. Титаренко, В. В. Федорчук, І. О. Герасимов, В. Ф. Добрик, Б. В. Качура, В. Ю. Маланчук, Я. П. Погребняк. Разом з ними члени Президії Верховної Ради і Ради Міністрів УРСР, перші секретарі обкомів партії, керівники ряду міністерств і відомств, партійні, радянські, господарські працівники, передовики виробництва.

Член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України товариш В. В. Щербинський, який відкрив збори, оголошує текст листа товариша Леоніда Ілліча Брежнєва. Учасники зборів зустрічають привітання Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР бурхливими, тривалими оплесками.

На пропозицію члена ЦК Компартії України, голови колгоспу «Степовий» Невотроїцького району Херсонської області, Героя Соціалістичної Праці В. М. Стоєча збори активу одностайно обирають почесну президію у складі Політбюро ЦК КПРС на чолі з товаришем Л. І. Брежнєвим.

З доповіддю на зборах виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України товариш В. В. Щербинський.

Видатними звершеннями на всіх ділянках комуністичного будівництва, ска-

зав він, ознаменовані минулі роки. Успішно завершено дев'ять п'ятирічок. XXV з'їзд КПРС намітив нові, небачені раніше рубежі нашого руху вперед. Виконано плани першого року десятиї п'ятирічки. Радянські люди натхненно працюють над здійсненням завдань її другого року, який увійде в історію як рік 60-річчя Великого Жовтня, рік прийняття нової Конституції СРСР — справжнього маніфесту розквітлого соціалістичного суспільства. Ці роки відзначені також великими досягненнями зовнішньої політики КПРС.

Сьогодні, сказав далі доповідач, ми можемо доповісти партійно-господарському активу, що в республіці успішно виконуються основні соціально-економічні завдання десятиї п'ятирічки і соціалістичні зобов'язання, взяті на нинішній, ювілейний рік. У промисловості достроково завершено програму восьми місяців по реалізації продукції і випуску більшості найважливіших видів виробів. У ході обговорення проекту нової Конституції СРСР колективи багатьох підприємств, цехів, змін, дільниць, бригад, 250 тисяч виробничників переглянули раніше взяті зобов'язання в бік їх підвищення. В результаті збільшився випуск валової продукції порівняно з відповідним періодом минулого року. Понад план її реалізовано на суму 906 мільйонів карбованців. Введено в дію нові виробничі потужнос-

ті, споруджено велику кількість житлових будинків, дитячих дошкільних закладів та інших об'єктів культурно-побутового призначення. Зріс роздрібний товарооборот і обсяг побутових послуг. У республіці вже понад 150 тисяч виробничників завершили завдання двох років п'ятирічки, близько двох тисяч — завдання трьох років.

Трудівники сільського господарства під керівництвом партійних організацій, доклавши багато зусиль і творчості, здійснивши комплекс додаткових заходів, забезпечили найвищий за всі роки валовий збір і засипали в засіки Батьківщини рекордну кількість зерна. На хлібоприймальні пункти вже надійшло 18 мільйонів 171 тисяча тонн, або 1 мільярд 109 мільйонів пудів, у тому числі 859 мільйонів пудів основної продовольчої культури — пшениці. Господарства засипають насіння, створюють фуражні та інші необхідні виробничі фонди. Тривають заготівлі проса, гречки, рису і кукурудзи.

Знаменно, що в ювілейному році всі області виконали свої соціалістичні зобов'язання по продажу зерна державі.

Таким чином, поставлене товаришем Л. І. Брежнєвим чотири роки тому завдання про те, щоб мільярд пудів хліба став для хліборобів республіки мінімальною нормою, втілюється в життя. В 1973 і 1974 роках господарства

продали державі більш як по мільярду пудів, і за перші два роки десятиї п'ятирічки Батьківщина одержала понад два мільярди пудів українського зерна. Всього, з урахуванням вкрай несприятливого 1975 року, за п'ять останніх років у державні ресурси надійде близько п'яти мільярдів гудів зерна. В цілому по республіці врожайність зернових (без кукурудзи і рису) передбачається 27,7 центнера з гектара, а озимої пшениці зібрано по 31,7 центнера. Колгоспи і радгоспи Херсонської області намолодили з кожного гектара по 33,4 центнера, Кримської — 32,6, Черкаської — 33,6, Чернівецької — 34,3, Запорізької, Київської, Кіровоградської, Вінницької, Одеської, Тернопільської — по 30—31 центнеру.

Вагомість результатів великої роботи, проведеної партійною організацією республіки по виконанню завдання, поставленого товаришем Л. І. Брежнєвим на партійно-господарському активі в 1973 році, стає особливо відчутною, якщо порівняти те, що зроблено за останні п'ять років, з попереднім п'ятирічним періодом.

Середньорічна врожайність зернових зросла на 4,2 центнера з гектара, або на 19 процентів, і досягла 26,5 центнера, збиравали площі їх розширили більш як на мільйон гектарів. Валовий збір зерна збільшився майже на 10 мільйонів тонн, або на 28 процентів. До речі, одна ця прибавка майже дорівнює середньорічному обсягові продажу зерна у восьмій п'ятирічці. За цей час також збільшились державні закупки цукрових буряків, соняшнику, льно-волокон, картоплі, овочів, фруктів і ягід. Заготівлі м'яса і молока зросли на 25 процентів, яєць — в 1,7 раза.

У доповіді і виступах учасників зборів підкреслювалось, що в трудовій перемозі хліборобів України втілена героїчна праця трудівників сільського господарства, промисловості, транспорту, інших галузей, вона стала своєрідним звитом трудящих республіки перед партією і країною напередодні славного ювілею радянської влади.

У боротьбі за врожай другого року п'ятирічки знов яскраво виявилась велика сила союзу робітничого класу і колгоспного селянства, непорушна дружба і братерська взаємодопомога народів нашої Батьківщини. Напередодні і в ході живих на хлібні ниви республіки прийшли тисячі потужних комбайнів, живих тракторів, десятки тисяч автомашин, виготовлених на заводах нашої країни.

З винятковою силою виявилась мобілізуюча роль партійних організацій кол-

госпів і радгоспів, райкомів, міськкомів і обкомів партії, особистий приклад комуністів. Саме вони творчо, по-бойовому організували соціалістичне змагання, підняли людей на розв'язання складних господарських і політичних завдань. У Запорізькій області, наприклад, для участі в збиранні було додатково направлено близько тисячі комуністів. Тут, як і в інших областях, на жнивах було широко використано всі засоби політичної роботи. Безопередньо в полі, на токах, хлібоприймальних пунктах зосередили свою діяльність агітатори, політінформатори, лектори, доповідачі, агіткультбригади, працівники преси, радіо, телебачення.

Відаючи належне досягнутим результатам, учасники зборів говорили також про те, що ще не скрізь по-господарському використовуються зрослі можливості колгоспів і радгоспів, внутрішні резерви.

У привітанні Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва поставлено завдання і далі нарощувати валові збори зерна, збільшувати рік у рік обсяги засипки його в засіки Батьківщини, добиватись дальшого зростання виробництва цукрових буряків, соняшнику, картоплі, овочів, фруктів та інших культур, прискореного розвитку тваринництва.

Комуністи, всі трудящі Радянської України з великим схваленням сприйняли ці побажання. Першочерговим завданням є організоване завершення головних робіт, успішне виконання планів і соціалістичних зобов'язань ювілейного року і перших двох років п'ятирічки по виробництву і заготівлі продуктів землеробства, своєчасне і якісне

проведення сіви озимих, створення надійних передумов для одержання високих урожаїв у 1978 і наступні роки.

Тепер дуже важливо, наслідуючи схвалені ЦК КПРС почин трудящих Подільської області, в усіх бурякозасіяних господарствах і підприємствах організовано і без втрат провести збирання, вивезення і переробку цукрових буряків, усе зробити для того, щоб заготовити їх не менш як 50 мільйонів тонн. Необхідно використати всі можливості для збільшення заготівель кормів, добре підготуватись і організовано провести зимівлю худоби.

Найважливішим обов'язком партійних, профспілкових комсомольських організацій, радянських органів, міністерств і відомств, колективів підприємств і об'єднань, бу-

(Закінчення на 2-й стор.).

ШКОЛА ЛЕНІНА

Що значить „цікаво“?

Всіх бажаних пропагандистів і слухачів КОМСОМОЛЬСЬКОГО ПОЛІТНАВЧАННЯ, ЮНАКІВ І ДІВЧАТ, ЯКІ ПРАГНУТЬ ЗАГАРТУВАТИ СВОЮ КОМУНІСТИЧНУ ІДЕНТИЧНІСТЬ, ПАРТИЙНІСТЬ, ЗАПРОШУЄ НА ЗАНЯТТЯ ЗАОЧНИЙ ГРУПОК «МОЛОДОГО КОМУНАРА» «ШКОЛА ЛЕНІНА».

ТЕМА СЬОГОДІНІШНЬОЇ РОЗМОВИ: «ЯК ЗРОБИТИ ЗАНЯТТЯ ЦІКАВИМИ»

КОЖЕН СЛУХАЧ «ШКОЛИ ЛЕНІНА», КОТРИЙ БІЗЬМЕ НАПАКТИВНИШУ УЧАСТЬ В ОБГОВОРЕННІ НА СТОРІНКАХ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» АКТУАЛЬНИХ ПИТАНЬ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ КОМСОМОЛЬСЬКОГО ПОЛІТНАВЧАННЯ, ОДЕРЖИТЬ «ДІПЛОМ «ШКОЛИ ЛЕНІНА».

(Див. 2-у стор.).

СТИЛЬ РОБОТИ І ОБРАЖЕНЕ САМОЛЮБСТВО

ХОРОШЕ слово «традиція». Якщо взяти його стосовно до комсомольської роботи, воно має означати спадковість цікавих і корисних справ спілчан, кипучу активність членів комітету, комсоргів, усіх, хто носить комсомольський значок. Традиція — це коли успадковуються кращі риси стилю діяльності активістів, коли стає непорушним правило: обов'язково збагатити їх своїм досвідом.

Віталій Кириченко, секретар комітету комсомолу Кіровоградського заводу дозуючих автоматів, трохи своєрідно тлумачить зміст цього поняття:

— Сумна традиція прижилась у комсомольській організації нашого підприємства, особливо серед активістів, — нічого не робити. І виникла вона не сьогодні, не вчора — давно.

Чесно кажучи, якась надто вже разюча невідповідність існує між словами Віталія і тим фактом, що просто над його столом писить грамота Ленінського райкому ЛКСМУ. Нею спілчанську організацію підприємства нагороджено за успіхи у виконанні рішень XXV з'їзду КПРС, за високі досягнення у виробничій і громадській діяльності. А секретар говорить про повний розвал у комсомольській роботі і навіть знаходить цьому пояснення:

(Закінчення на 2-й стор.).

звіти і вибори в комсомолі

Цього разу за «круглим столом» «Молодого комунара» зібралися не тільки пропагандисти і комсомольські працівники, а й слухачі деяких гуртків.

Учасниками розмови стали пропагандисти Л. Завражний з Кіровограда, М. Наумцев з Олександрії, А. Коваленко зі Світловодська, П. Синиця з Ульяновки, другий секретар Знаменського міського комсомолу В. Сиромятников, другий секретар Кіровського райкому комсомолу міста Кіровограда Н. Жосан, другий секретар Новоархангельського райкому комсомолу І. Александров, слухачка, староста гуртка Т. Почкай з Кіровоградського заводу радіовиробів, слухач цього ж гуртка О. Ямшаков, завідувач відділом пропаганди і культурно-масової роботи обкому комсомолу М. Гарба, консультант Будинку політосвіти обкому Компартії України О. Касяненко.

ШКОЛА ЛЕНІНА

Що значить „цікаво“?

О. КАСЯНЕНКО: Мета нашої зустрічі — розглянути найголовніші аспекти роботи пропагандистів, поділитися досвідом, спробувати розв'язати наболілі проблеми. Вважаю, буде доречним почати розмову з того, як підвищити роль політвипавання в комуністичному вихованні молоді.

М. ЗАВРАЖНИЙ: Вплив політичної освіти на трудову діяльність робітників, наприклад, безсумнівний. Тут конкретніше треба виділити роль пропагандиста в підвищенні трудової і громадсько-політичної активності слухачів. Адже головне — чи стають набуті знання переконанням людини, як вони виявляються в конкретних справах, вчинках. Згадаймо почин москвичів «Знання, ідеї переконання», організаторський талант пропагандиста — на службу «П'ятірічці». За їхнім прикладом я щороку складаю особистий творчий план. Цього року прагнути поєднати практичні заняття слухачів з роботою гуртків за професіями.

Н. ЖОСАН: Вам, пропагандистові з великим досвідом роботи, краще знати, хто може і повинен вести політвипавання юнаків і дівчат.

Л. ЗАВРАЖНИЙ: Парамисред—звільнені комсомольські працівники, які мають певний стаж роботи з молоддю.

І. АЛЕКСАНДРОВ: Я теж такої думки. До нас найчастіше звертаються за порадою пропагандисти комсомольської політосвіти. Виходить, нам необхідно бути кращими пропагандистами. Мені навіть дивно чути, що в деяких райкомах мої колеги не ведуть заняття у системі політвипавання.

Л. ЗАВРАЖНИЙ: Хорошим пропагандистом можна стати тільки тоді, коли невпинно працюватимеш над собою, оволодіватимеш обов'язково знаннями, психологією, педагогікою...

П. СИНИЦЯ: Тим часом на семінарах, що організовуються для нас, бракує саме таких лекцій. Тематику інших можна було б обмежити.

М. ГАРБА: Семінар дає загальний напрям роботи пропагандиста. Одним з основних методів підготовки його до занять було, є і лишається самостійна робота над книгами, періодикою.

Т. ПОЧКАЙ: Це стосується й слухачів. Самостійна робота — основний метод оволодіння теорією марксизму-ленізму. Але не слід забувати й про інші.

Ось як це робиться, скажімо, у нас. Мені як помічникові пропагандиста і як слухачеві хочеться, щоб заняття проходили цікаво. Тому-то ми для кожної теми своїми силами виготовляємо плакати й інші засоби наочної агітації. Неабияке значення має й сама кімната, де ми проводимо заняття. Бо хороший настрій потрібний не тільки на роботі, а й під час навчання. А добір методичної літератури? Особисто для мене це — задоволення. Правда, існують і деякі проблеми. З окремих тем дібрати літературу практично важко. Це стосується переважно додаткових тем. Маленька, але проблема...

О. ЯМШАКОВ: Та ще коли врахувати, що слухач — це теж агітатор серед несвідомих молоді, тих, хто з будь-яких поважних причин не має змоги відвідувати заняття. Знаннями, що їх здобув слухач на заняттях гуртка, він зобов'язаний поділитися з іншими юнаками і дівчатами. Для цього треба ще активніше готуватися самостійно.

О. ЯМШАКОВ: Звичайно. Як слухач гуртка політосвіти я зовсім недавно провів кілька бесід по обговоренню проекту нової Конституції серед молодих робітників цеху.

Т. ПОЧКАЙ: Це одна з форм роботи нашого пропагандиста М. Завражного — практичні доручення слухачам.

М. НАУМЦЕВ: Хороша форма. Заняття в гуртках позитивно впливають на розвиток соціалістичного змагання, підвищення трудової активності. Чимале значення тут мають громадські доручення.

Наведу приклад. Позернувся до нас на завод з армії Юра Карцев. Хоч і комсомолец, але спочатку одинаком тримався. Все сам, без колективу. Спробували потоваришувати з ним, потім запросили на заняття гуртка комсомольської політосвіти. Мишув час, і хлопчина став активним його слухачем. Працює добре, успішно виконує громадські доручення. Товариші обрали його до редколегії стіннізика. А почалося все з гуртка.

А. КОВАЛЕНКО: Тут ми підійшли до одного з важливих факторів у роботі пропагандиста — фактора зацікавленості. Завдяки зацікавленості у нас рік у рік і зростає кількість гуртків. Щоо легше було молодій людині вибрати заняття до душі, щоб їй було цікаво.

П. СИНИЦЯ: Не втримаюся від репліки. Часто ми, пропагандисти, одним лише формулюванням теми заняття на зразок «Про дальнє вдосконалення необхідності поліпшення...» відбиваємо охоту до занять.

Н. ЖОСАН: Але ж теми добираються за планом...

А. КОВАЛЕНКО: Можу пригадати децю зі своєї практики. Часто добре продумані назва лекції та її підзаголовки викликають повсякденний інтерес до неї. У своїй антирелігійній пропаганді я це використовую. «Антирелігійна пропаганда на службі комунізму» — тут усе правильно, але на лекцію з такою назвою навряд чи прийде багато слухачів. «Хрес Христос — людина? Легенда? Міф?», «Біблія — пам'ятка культури» — це вже цікавить, інтригує. Чи не так?

Н. ЖОСАН: Безумовно. Та головне тут — глибокий, цікавий і змістовний зміст будь-якої теми заняття.

В. СИРОМЯТНИКОВ: Ми трохи відхилилися від теми. Хочу продовжити думку Таті Почкай. Цікаве заняття. У нас це передусім Ленінський урок. Чудова форма! Особливо тим, що в занятті бере участь і неспівкова молодь. А минулого року на Ленінському уроці в групі паровозного депо, де пропагандистом С. Ф. Токар, побували й учні гімназії школи.

Зв'язати себе по Леніну — як це відповідально й чесно!

Про велику популярність ленінських уроків свідчить такий факт. Міськом комсомолу запропонував кільком нечисленним організаціям провести об'єднаний Ленінський урок. Ті відмовились. Кожен комсомолец хотів узяти в його підготовці найактивнішу участь. У підготовці! Не кажу вже про саме заняття.

Зостається побажати, щоб такий же інтерес був у наших слухачів до кожного заняття в системі комсомольської політосвіти.

СТИЛЬ РОБОТИ І ОБРАЖЕНЕ САМОЛЮБСТВО

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

— Моя біда, мабуть, у тому, що я відразу всіх хотів примусити працювати. І тепер мене мало не бойкотують. Як виявляється цей «бойкот»? Ну, наприклад, відповідальні за певні ділянки роботи члени комітету комсомолу, незважаючи на рішення засідань, за які голосували одностайно, свої обов'язки звалюють на мої й Валерія Чельника, заступника, плечі. Не хочу звинувачувати колишнього секретаря Світлану Чабаненко, але склад комітету, на мою думку, дібрано невдало.

Скажімо, що комсомольську організацію заводу Кириченко очолює порівняно недавно, всього півроку. А до того був заступником секретаря. Тоді він і сам цього не заперечує, втім багатьом досвідом ватажка похвалитися не може. І з перших же кроків — нерозуміння з боку товаришів, відчуженість... Не позавдаю.

Але віддамо належне справедливості. Виробничий сектор комітету, за роботу якого відповідає інженер відділу праці і зарплати плати Олексій Могиласький, на фоні інших виглядає не так уже й погано. Забезпечено широку гласність соціалістичного змагання молоді за право підписати Гангоф Ленінського комсомолу ЦК КПРС до 60-річчя Великого Жовтня, в цехах підсумки підводяться щотижня, а в масштабі заводу — щомісяця. Микола Барський, Федір Шалялін, Юрій Гайна, Валерій Драца та інші молоді виробничники вже виконали особисті дворічні плани. В цехах і на ділянках створено комсомольські пости якості, проте, як сказав Віталій, їх ще треба навчити працювати.

І все ж оцінки «відмінно» секторові не поставиш. Та про це трохи пізніше. Чому новий секретар не сподобався «старим» членам комітету? Думаю, можна категорично ставити питання, бо саме взаємна неприязнь між секретарем та активістами привела до такого стану справ у комсомольській організації. Другий секретар Ленінського райкому ЛКСМУ Тетяна Лебедева сформулювала питання трохи інакше: чому Кириченко на перший план поставив своє «я» і при кожній нагоді намагався довести, що, мовляв, переважна більшість членів комітету нічого не робить, а основний тягар доводиться нести йому, що, взагалі, з таким комітетом працювати далі неможливо?

— Але ж я пам'ятаю інші часи, коли комітет був єдиним механізмом, — каже Т. Лебедева. — Звичайно, були у них недоліки, райком комсомолу вказував на них. І те, що вирішували активісти на засіданнях, було для кожного законом. Віталій скаржиться: «Міжко з райкомом приходять на засід, цікавляться нашими справами». У Чабаненко ж особисто булава рідше, ніж у нього. Вже якщо на цю організацію ми не звертаємо уваги, то... А комітет став набагато гірше граювати, хоч у його складі досить досвідчені активісти. І винен у цьому секретар.

Справді, на завод приходили цього року і працівники апарату, і члени райкому, робили зауваження, контролювали. Та й сам Кириченко щотижня був у рейсмсі. І замість того, щоб відверто розповісти про все набелі, пояснити свою позицію, став в позу ображеного: «Ну й розкритикували ви мене». Де об'єктивність тут, зичайно, далеко.

Але чи відзначаються об'єктивністю самі члени комітету комсомолу? Вони не придумали нічого кращого у відповідь на, м'яко кажучи, неправильну позицію нозого секретаря, ніж заявити: «Ти секретар злишній, у тебе більше часу. Тож і бери на себе всю відповідальність, якщо ми вже такі погані». А ми, мовляв, подивимось, що з цього вийде.

І вийшло. Штаб «Комсомольського прожектора» снизив свою активність, а його начальник Федір Шалялін фактично всю ініціативу передав у руки Вячеслава Ярового. Художня самодіяльність перестала існувати, але Віталій Кириченко не сумує: «А що вони вміли? Бринькати кабацкі пісеньки?» І навіть виробничний сектор, який непогано виглядав на фоні інших, не так глибоко, як хотілося б, «копас» проблемної трудової діяльності юнаків і дівчат. Було таке, що дехто з молоді не виконував зміниних завдань. Потегварили з ними, покритикували (слова секретаря). Виявляється, майстер ставив їх у гірше становище порівняно з досвідченими робітниками, яким давав «вигіднішу» роботу. Мовляв, старі виробничники й після роботи на підроздини залишаються, а молодь... І хоча того майстра вже звільнили, хоча комітет мав розмову з наставниками, та й сьогодні дехто (в тому числі й секретар) упевнений: все-таки на молодих надії менше.

Звичайно, уражене самолюбство — не дрібниця. В комітеті всі знають свої плюси і мінуси не гірше за Кириченка. Не в усьому він був правий, коли критикував промахів в роботі. Але замість серйозного аналізу причин цих промахів, замість принципової розмови з деякими відповідальними за свої ділянки роботи комсомольцями поставив діагноз: комітет нікуди не годиться. Хоча в окремих питаннях не гріх би було йому повзнутися у активістів. Адже молодий секретар...

Кириченко не може покластися на активістів, вони не довіряють йому. Хто перший дав привід до цього? Мабуть, не так важливо. Жодну із «сторін» не можна визнати пророком. Бо і та й друга поставили своє ображене самолюбство на перший план, забувши про спільні інтереси. Невідомо тільки, про що думають комсомольські активісти, коли дивляться на грамоту над столом секретаря, грамоту кращій комсомольській організації? Про традиції, про стиль роботи комітету?

А. РОМАНЮК.

ЗАКРІПИТИ УСПІХИ, ДОСЯГТИ НОВИХ РУБЕЖІВ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

діяльних і транспортних організацій є всемірне поліпшення роботи всіх галузей, насамперед чорної металургії, вугільної промисловості, забезпечення введення передбачених планом виробничих потужностей, житла, об'єктів соціально-культурного і побутового призначення. Треба і далі розвивати шефську допомогу кооперативам і радгоспам з боку промислових та інших підприємств міст.

Необхідно вдосконалювати організаційну і політичну роботу партійних, радянських, профспілкових, комсомольських організацій, соціалістичне змагання, активніше підтримувати патріотичні починання, наполегливо поширювати передові прийоми і методи праці, поліпшувати роботу з кадрами, розвивати їх ініціативу, підвищувати відповідальність за доручену справу, за безумовне виконання завдань п'ятірічки. Слід активніше використовувати підготовку до 60-річчя Великого Жовтня, всенародно обговорення проекту Конституції СРСР для дальшого підвищення трудової і політичної активності трудящих.

Із заключним словом виступив член Політбюро ЦК КПРС, Перший секретар ЦК Компартії України товариш В. В. Щербинський.

У прийнятій постанові збори партійно-господарського активу республіки заповнили ЦК КПРС, Політбюро ЦК і особисто Генерального секретаря ЦК КПРС, Голову Президії Верховної Ради СРСР товариша Леоніда Ілліча Брежнєва в тому, що трудящі Радянської України зроблять усе для втілення в життя історичних рішень XXV з'їзду КПРС, примножать свій вклад у зміцнення економічної і оборонної могутності нашої великої багатонаціональної соціалістичної Батьківщини.

З величезним піднесенням, учасники зборів прийняли вітальний Лист Центральному Комітетові КПРС, Генеральному секретареві ЦК КПРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР товаришеві Леоніду Іллічу Брежнєву.

Того ж дня керівники Комуністичної партії і уряду республіки зустрілися з учасниками наради — передовиками змагання за великий хліб новітнього року.

Учасники зборів активу були присутні на заключному концерті лауреатів першого Всесоюзного фестивалю самодіяльного художнього творчості трудящих в Українській РСР, який пройшов з великим успіхом.

(РТАУ).

● ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКА ЛІСУ

МІЙ, ТВІЙ, НАШ — НАРОДНИЙ

Зелене диво планети, її «легені», екологічний фільтр Землі... Яких тільки метафор не шукали люди, щоб висловити свою любов до лісу, своє захоплення його красою, щоб підкреслити його значення для нашого буття, — і «зелений друг», і «зелене золото»... Він — лікар, захисник, джерело багатства, нарешті, еліксир бадьорості, бо, напевно ж, ніхто не відмовиться після трудового тижня втекти від гамору й мстущого міста і привітати до порядку свою нервову систему. Від целюлози та будівельних матеріалів до лікарських препаратів — такий діаназон використання деревини в нашому повсякденні.

Тільки Радянська влада по-справжньому, по-господарськи розв'язала проблему охорони і примноження цього народного багатства. Вже 27 травня 1918 року було прийнято Декрет про ліси, підписаний Володимиром Іллічем Леніним. З того часу лише на нашій степовій Кіровоградщині створено близько 75 тисяч гектарів лісопосаджень, у тому числі 45 тисяч гектарів захисних. XXV з'їзд КПРС урядом із завданням підвищення продуктивності лісів випустив і таку вимогу до керівників підприємств і відомств різних галузей: раціональніше використовувати багатства лісів. Тобто виявляти максимум господарської мудрості, використовувати ресурси «зеленого золота».

Яскравим свідченням турботи партії та уряду про збереження природних багатств країни є проект нової Конституції Радянського Союзу. Наприклад, у статті 18-й говориться: в інтересах нинішнього і майбутніх поколінь в СРСР вживається заходів по раціональному використанню землі і її надр, рослинного і тваринного світу. А стаття 67-а прямо вказує, що громадянин СРСР зобов'язаний охороняти природу та її багатства. Отже, кожна радянська людина в одвіті за це перед суспільством, перед народом.

Наша область степова, але я наведу одну цифру, і ви зрозумієте, яке величезне значення має тут природоохоронна діяльність: 146 тисяч

гектарів лісових масивів маємо ми нині. Порівняно з дев'ятю в десятих п'ятиріччя приріст промислової продукції з деревини становить 17 процентів. Випуск лише сувенірних виробів збільшився в три рази. А це ставить перед нами нові проблеми.

На Кіровоградщині функціонують шість високопродуктивних лісових господарств — 4 лісогосподарств організації і 2 лісомеліоративні станції, що об'єднують 24 лісництва і 9 виробничих ділянок. Відновлення виробничих площ уривається в обов'язки їхніх працівників не в

ли за лісокультурами на 36 гектарах, за 204 гектарами лісоосмуг. Добра слава йде про шкільне лісництво імені Я. Леоніда, створене на базі Богданівської середньої школи №2 Знаменського району (керівник — директор школи Ю. Т. Крайнов, лісник — учениця дев'ятого класу Люба Кішш). Лісництво імені Я. Матвієнка (Олександрівська середня школа), Долниське лісництво (Долниська восьмирічна школа №3)... Та їх мало їх, юних любителів природи, наших перших помічників! Вони прилучаються до прекрасного, виховують у собі кращі людські риси. А як багато можна розповісти про «зелений патруль».

Не гріх би почитати у друзів лісу людя, деяким «відпочиваючим» (про таких правду кажуть: наче з лісу). Після їхніх відвідин сумно дивитися на те місце, де вони побували: «автографи» у вигляді зламаних гілок, а то й молодих дерев, пняшки, блики з-під консервів, папір, тліючі багаття... Отак дехто сприймається до природи, до прекрасного. А браконjerи? Недалеко від цієї компанії і керівники деяких колективів і радгоспів, які безвідповідально ставляться до збереження лісоосмуг (у кінцевому ж підсумку це, як бумеранг, обертається проти них).

Але росте армія друзів лісу. Популяризм став серед школярів конкурсом «Операція «Мурашка». Та й працівники лісових господарств з кожним роком знаходять шляхи раціональнішого використання насаджень. Збільшується площа зеленого масиву Кіровоградщини (щороку виробується лише 60—65 процентів дерев від відновлюваних площ).

Гордість охоплює від усвідомлення того, що в проекті Основного Закону нашого життя є пункт про збереження всенародного багатства — лісу. А боротися з тим, хто нісчить цю красу, легкоказно ставиться до цього скарбу природи, повинні кожен. Адже це скарб народний, його дав нам Жовтень. Дар громадянам країни, на території якої знаходиться більше чверті лісової площі світу.

● Статтю 67-у проекту нової Конституції СРСР коментує головний інженер обласного управління лісового господарства і лісогосподарства П. П. ХАРЧЕНКО.

меншій мірі, ніж заготовля деревини. Появилася 1937 гектарів нових насаджень, на створі квіткових ланів стали подорожні смуги загальною площею 335 гектарів. А скільки гектарів навколо балок і ярів, не придатних для сільського господарства, трудові перетворили в зелені масиви, скільки збережено від ерозії орної землі!

І тут просто не можна не згадати добрим словом комсомольців, юнаків і дівчат, школярів, які навесні виходять на суботники, щоб перетворити свої міста і села в зелені сади, а восени збирають насіння дерев.

Нині діють 12 шкільних лісництв і два гуртки юних лісників. За ними закріплено 664 гектари насаджень. І учні зарекомендували себе справжніми господарями в цих волюдіннях. Нинішнього року вони посадили 10 гектарів лісу, догляду-

це запитання цілком резонно адресувати працівникам обласного побутокмбінату директор Кіровоградського технічного училища №4 І. І. ЗАХАРЕНКО. Базове підприємство вже довгі роки об'єднує почати будівництво нових навчальних приміщень, але досі не наважиться це зробити.

У ПОСТАНОВІ ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про вдосконалення процесу навчання і виховання учнів системи професійно-технічної освіти» значна увага приділяється розв'язанню технічних учнів. Навчання в цих училищах кваліфікується як найраціональніший шлях професійної підготовки випускників середньої та загальноосвітньої школи.

У справедливості цих слів я переконався давно. Сімнадцять років нашому технічному училищу №4. Понад 5 тисяч школярів, закінчили, ткали, перукарів випустило воно за цей час. І в нашій області, і в сусідній Дніпропетровській, куди ми направляємо працівників наших випускників, добре відомі про спеціалістів, яким дало лутівку в житті технічне училище.

Але з кожним роком нам, педагогам і працівникам навчального закладу, все складніше задовольнити потреби часу. Вимоги зростають. І, щоб бути на рівні їх, потрібна добра матеріальна база. Звичайно, щороку ми отримуємо чимало коштів для того, щоб підготувати навчальні приміщення, поповнити наочність, устаткування. Але вже сьогодні видно: слід розширити, оновити нашу матеріально-технічну базу, організувати навчальний процес у нових аудиторіях, які б відповідали останньому слову техніки. Певно, це добре розуміють і керівники нашого базового підприємства — обласного побутокмбінату. Вже довгі роки вони обіцяють нам спорудити нові навчальні приміщення. Початок будівництва намічався спершу на 1972, потім на 1975 рік, та поки що ми маємо лише обіцянки. Не виснеші, що наступний, 1978 рік висне якісь переміни. Доки ж відкладати?

І. ЗАХАРЕНКО,

директор Кіровоградського технічного училища №4.

На екрані —

подвиг хліборобів

У пам'яті учасників нинішньої війни це свіжі епізоди героїчної битви за високий урожай українського року, урочистого вшанування тих, хто у важких випробуваннях виявив справжню хліборобську майстерність. На ударній ділянці роботи — зерновому виробництві трудівники республіки здобули чудову перемогу — успішно виконали соціалістичні зобов'язання, продали державі один мільярд 103 мільйонів пудів зерна.

Легендарні хлібороби, їх трудовий героїзм на урожайній

наві відображені у фільмі «Хліб України ювілейного року», створеному на українській студії хронікально-документальних фільмів.

На урочистому засіданні, присвяченому оручистому розпубліці ордена Дружби народів, товариш І. І. Брежнєв підкреслює, що мільярд пудів продажу зерна державі повинен стати в далішому для хліборобів України мінімальним порогом. Фільм розповідає, як на ділі здійснюється це почесне і відповідальне завдання.

Кадри нового фільму дають широкую і яскраву панораму сучасних буднів сільських трудівників.

(РАТАУ).

Ціною життя

У колгоспі «Прогрес» Дубровенського району був звичайний трудовий день, збирали картоплю. Михайло Мороз, який був на своєму звичайному робочому місці на комбайні, раптом помітив, як по транспортеру рухається металевий предмет. «Снаряд!» — промайнула думка.

Щоб запобігти біді, Михайло підхопив снаряд і пішов з ним до яру. До безпечної місця лишилися лічені кроки, але вони виявилися фатальними: снаряд вибухнув...

Вихованець Ленінського комсомолу Михайло Мороз зробив героїчний подвиг на мирному полі боротьби за «другий хліб». Подвиг його навечно залишиться в пам'яті земляків як приклад виняткової мужності і самовідданості.

С. ШАІРКО,
(кор. ТАРС).Дубровно,
Вітебської області.

ХВИЛИНА МОВЧАННЯ НА «МАЛІЙ ЗЕМЛІ»

ПІОНЕРСЬКІ
МАРШРУТИ

ВЕРЕСЕНЬ уже приніс осінню прохолоду і шкільні турботи, та й досі живуть у пам'яті дітей сонячні дні. Особливо ті, котрі подарували найціквішіше — зустріч із новим, незвіданим. І спогади ці — найприємніші.

Вони навчаються в різних класах і навіть школах. Та після уроків обох язків збираються разом і поспішають до піонерської кімнати свого жеку. Там у них тепер відповідальна робота: вони готують альбом про літній відпочинок. Це значить — про свою подорож. Бо найяскравішим спогадом для членів зведеної піонерської дружини жеку №1 м. Кіровограда стала туристична поїздка до міст-героїв Сєвастополя, Керчі, Новоросійська та міста Феодосії.

До походу готувалися заздалегідь. Так, Костя Ляшенко, Вітя Іванченко і два Володи — Кукулєнко і Шевелєв цілий рік були зайняті у фотогуртку — їм доручили зробити фотолітопис майбутнього походу. Сашко Бабенко і Таня Качалова готувалися стати «лікаря-

ми», Оленка Шищенко — «літописцем».

Нині про подорож знають не тільки шістнадцять школярів, котрі влітку йшли маршрутом «Моя Батьківщина — СРСР». Про поїздку в місто, оазі славою, вони розповіли в щоденнику, розповіли своїм однокласникам, друзям. Про землю, котру до останніх краплин крові відстоювали чорноморські моряки, про героїчну боротьбу підземного гарнізону — аджимушайських партизанів, про штурм Сєлун-гори, про вічний вогонь і хвилину мовчання на «Малій землі». Розповідали, бо два тижні подорожі пройшли в їхнє життя назавжди. Щирість людей, з якими зустрічалися, історія, перед якою хочеться є пошані схилити голову, сьогоднішня віддана земля — це і є наша батьківщина. Відтепер це розуміння й усвідомлення буде з ними завжди.

К. БОРИСЕВИЧ,
голова ради громадськості посприятим сільській школі.

На фот.: ось вони, сліди героїчних боїв на «Малій землі». Учасники подорожі в Новоросійську.

Фото К. ЛЯШЕНКО.

● ГРАНІ МОРАЛІ

«ВІД ДОНЬКИ ВІДМОВЛЯЮСЬ...»

свою дитину? Адже пам'ять — не аркуш паперу, на якому можна закреслити написане.

І ось лист, що чимі днями прийшов до лікарні. Всього лише два роки минуло відтоді як ця двадцятирічна молода жінка відмовилася від дитини. Я не буду перепозі-

дати листа, пропоную його читачам газети, не змінюючи ні рядка цього зойку відчаю.

«Дорогий лікарю, звертаюсь до Вас Коваленко Ганна Федорівна, 1955 року народження. Я лежала у Вас у пологовому будинку два роки тому. Народила донечку,

вона мала родимочку на лівій щіці. Я назвала її Любочкою. Дуже прошу Вас, напишіть мені, де вона зараз, кому ж вона говорить «мама». Ой, дуже я хочу бачити її, повірте мені! У мене серце розривається... Що я наробила, кого ж послухала! Моя донечко, мій болю, моя кров, моя радість, обізвався до мене!

Люди добрі, вірте мені що я щиро, коли думаю про неї. Скільки треба, заплачу, все піддам, лиш верніть мені донечку мою, Любочку.

Лікарю, я дуже Вас прошу, вишліть хоча б фотокартку з неї. Я пишу, а слюзи, як дощ, копаються, повірте мені».

Що відповісти цій молодій жінці? Як зарадити її горю? Виправдати чи засудити за легковажність вчинку?

Щоб не заважати їй іще болю, я змінив у листі прізвище. Та що з того?

А. КОХАН,
лікар.

м. Олександрія.

Ми часто прощаємо молодим їхні помилки, мовляв, у них попереду ще ціле життя, щоб виправити їх, щоб сплатити людям борги за їхню турботу, піклування. І молоді люди, відчувши вседозволеність, іноді роблять помилки, котрих життя потім не прощає.

Мені, лікарю, не раз доводилося зустрічатися із молодими матерями-одиначками, котрі відмовляються від немовляти. Дитина в такому разі залишається в пологовому будинку, маючи замість

теплого слова матері та ласки офіційний папірець: «Від дитини відмовляюсь...» Рідше медичні працівники передають сирітку до дитячого будинку, а здебільшого тут же, в лікарні знаходиться людина, котра, взявши чуже немовля на руки, вже не може розлучитися з ним. Теплоту свого серця, вітний час віддає вона цій дитині, щоб почути згодом ніжні і вдячні слова: мама, тато.

Я завжди замислювався над тим, що відчуває мати пізніше, чи згадає вона

